

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΡΕΤΑΣ ΓΟΥΪΝΙΚΟΠ

Ένα εγκλημα σε μία κλινική. Πώς έφρεθηκε νεκρή η Ρέτα Γουΐνικοπ. Ο ρόλος του αστυνομικού Πάτερσον. Η συλλήψις της πεθεράς. Η έμελογία του συζύγου. Μυστήρια επί μυστηρίων. Ποιός είναι ο ένοχος. Το μπερδέμα της δικαιοσύνης. Ο-που η Άλιχη Γουΐνικοπ τρελλαινεται, κτλ. κτλ.

ΠΕΙΡΑ είναι τα εγκλήματα στην Αμερική, που εμειναν οσοιτα να ανεξήγητα, παρ' ολα τα τέλεια μέσα, που διατετι η αστυνομία για τη διαλευκανσι και της πιο μπερδεμένης υποθέσεως. Έτσι και σήμερα, ολοκληρη η Αμερική εινε ανάστατη απ' τις λεπτομειρίες ενός εγκλήματος, που παρεμειν μυστηριώδες για τον οποιόν ο δράστης φαίνεται ότι δεν πρόκειται να πρωφηθι ποτε, ύστερ' από το έντελως άφροδοτο τέλος, που ειχε αυτή η ιστορία...

μια κομπανιάζον. Η όψη της ήταν πεταμένη στο πάτωμα...

Τόν περασμένο Νοέμβριο στο Σικάγο, τον παρίδειστο των γιάχρστες, μία νεαρά και ομοία γυναίκα, η Ρέτα Γουΐνικοπ, βρέθηκε δολοφονημένη στο χειρουργικό τραπέζι της κλινικής της πεθεράς της, της δόκτορας Άλιχς Γουΐνικοπ. Μια ομοία, η οποία ριζηκε από πίσω, ειχε τραύσει την καρδιά της Ρέτας. Τό περισσότερο βρέθηκε πεταμένο σε μία γωνιά του θαλάμου, τυλιγμένο μέσα σ' ένα μαντήλι. Ο δολοφόνος έλαβε τό προφυλακτικό αυτό μέτρο, για να μην άρρησι δακτυλικά αποτυπωματα. Και μία άλλη λεπτομείρια : Η δολοφονημένη φορούσε μονάχα

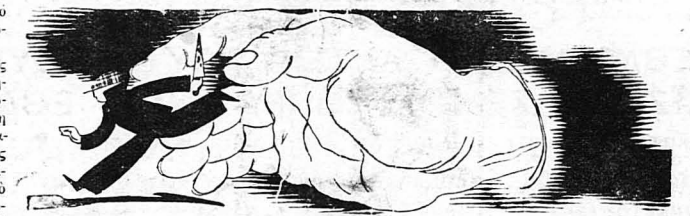
νύφη της και ο γυός της ήταν ένα από τα πιο αγαπημένα ανδρόγυνα του κόσμου... Μά οι ισχυρισμοί της αιώτι δεν άγγισαν ν' αποδειχθούν άναληφείς, για τον άλυτοστατο λόγο, ότι η Ρέτα και ο 'Ηολν, ο άνδρας της, ειχαν πάφει από καρώ να συγκατοικούν. Ο 'Ηολν, μάάλιστα — τύπος κομφερούμενόν λίγο ύποπτον... — διατηρούσε στο Σικάγο σχέσεις με πενήντα τοιούχιστον νέες, στις όποιες ειχε ύποσχεθι και γάμο...

Ένα άλλο περιστατικό έκανε τόν αστυνομικό Πάτερσον να νομισι, για μία στιγμή, ότι ανακάλυψε τό κλειδο τόν αίνιγματος. Η Ρέτα ήταν ασφαλισμένη για ένα ποσόν άφρατά μεγάλη. Ένας όρος τόν συμβολαίον με την Έταίρια άνεφερε κατηγορηματικά ότι, σε περίπτωση θανάτου, τό ποσόν για τό όποιόν ήταν ασφαλισμένη η νεαρά γυναίκα, θα διπλασιαζόταν...

Από τη στιγμή που έγινε γνωστή αυτή η λεπτομείρια, η άστονιμα σχημάτισε την πεποιθησι ότι την Ρέτα την ασφάλιστρον τ' ασφάλιστρον. Και έξεδούθη άμέσως έντάλιμα συλλήψεως κατά του κ. Γουΐνικοπ, ο όποιος άνωσ παροστάσε ένα άλλοθι, πιστοποιώντας ότι την ώρα που έγινε τό εγκλημα έκεινος βρισκότανε στο πρώτοστο Πήριμα, άφρατά μακριά από τό Σικάγο...

Στό μεταξύ άπεδείχθη από την αίτιασι ότι η Ρέτα χλωροφορήθηκε πριν δολοφονηθι... Η ύπόθεση, λοιπόν, ότι τό εγκλημα τό έκανε η πεθερά της άνάγχανε την άστονιμα να ισχυάθη τη διεκδίντρια της κλινικής σε πιο άσθητη άνάκρισι. Η καρδιά Γουΐνικοπ έξαλοχούσθε να έμεινη ότι δεν ήξερε τίποτε περισσότερο απ' όσα ειχε καταθέσει, σχετικά με τό φόνον της νύφης της. Έγστερα έθως από μία δωδεκάχρονη άνάκρισι — τό μαρτύριο αυτό δεν τό ειχαν φαντασθι ούτε οι έσφοξεταστάι τού Μεσαίωνα — η καρδιά Γουΐνικοπ όμολόγησε, κατά τα χειρόματα, κατόσχησι και έξαντλημένη από την άρτηνία, με κλισιομένο τό νεκρικό σύστημα, ότι αυτή ασότισε τη Ρέτα....

— Και γιατί ; ερώτησαν οι άστονιμοί.

οσηνοθέτησα την κομωδία της δολοφονίας... Έγώ προσβολόσι τη νύφη μου... Ορμήζομαι άνωσ πως η Ρέτα ήταν κόλας νεκρή...

Τό εγκλημα θα έγινε κατά τις 2 τό απόγευμα. Η καρδιά Άλιχη Γουΐνικοπ ανέκλιψε τό πτώμα της νύφης της στις 8 τό βράδυ. Μά δεν φώναξε άμέσως την άστονιμα, γιατί θέλησε να είδοσχησι πιο μπροστά τό γυός της, τό σύζυγο της νεκράς — όπως καταθέσε στην άνάκρισι. Και μονάχα στις 10 τό βράδυ, όταν δεν κατώφθησε να βοθι πουθενά τό γυός της, άποφασισσε να τηλεφωνήσι στην άστονιμα.

Ο διάσημος αστυνομικός Πάτερσον — γαμψός, σιμειωμένος, τού Νάτ Πιτζερτ'ων — στον όποιο άνετέθη η ύπόθεσι αυτή, άφού διαπίστωσε ότι ο χειρουργικός θάλαμος της δόκτορας Άλιχς Γουΐνικοπ βρισκόταν στο ισόγειο και ότι ένας κισσοποιός μετρούσσε εύκολα να μη μέσα από τό παράθυρο, έξέσφρασε την ύποψησι του γιατί η Ρέτα βρέθηκε μονάχα με την κομπανιάζον.

Θά σάς έξηγησω άμέσως τό λόγο, τού άποκρίθηκε η διεκδίντρια της κλινικής. Η νύφη μου ήταν φωματική και συνήθιζε να ζυγίζεται κάθε μέρα γυμνή στη ζυγαρία, που εινε τοποθετημένη στο χειρουργικό θάλαμο, για να παρακολούθη τό βάρος τού σωματός της...

Και η καρδιά Άλιχη Γουΐνικοπ προσεφέρθη διά δωση στον άστονιμοκό Πάτερσον μία περιγραφή τόν συνθηκών, με τις όποιες — κατά την άντιλήψη της — θα έγινε τό εγκλημα.

— Πρόσεξα, ειπε στον άστονιμοκό, που την παρακολούθησε με μεγάλη προσοχή, ότι μου λείπων άφρατά φυλλάδια με ναρκατικά από τό έρμάσι, τό όποιο τό βάζω συνήθως. Φαντάζομαι, λοιπόν, ότι κάποιος μπερφιμανιάζι, που θα ήξερε ότι έχω και από αυτό τό ναρκατικό, θα μετρούσε τό θάλαμο από τό παράθυρο... Η νύφη μου, μόλις θα τόν ειδη έξαφνικά μπροστά της, θα άρπαζε τό περιτρόφο μου, που τό έχω πάντοτε πάνω σ' ένα τραπέζι, για κάθε ένδεχομένο... Μά ο κισσοποιός κατόφθησε ν' άρπάξη τό ύλο από τα χέρια της Ρέτας και την προσβόλησε... Οι τοίχοι τού χειρουργικού μου θαλάμου εινε, καθώς θ' άντελήφθιτε, στρωμένοι με βάτα, κ' έτσι δεν μερούσε ν' άκούσω από τό γραφείο μου τόν προσβολόμοκό... Φαίνεται ότι με την πρώτη έκπυροσκόφηση η άγασημένη μου νύφη θα τραυματίσθε άπαύως... Και ο δολοφόνος την χλωροφόμισσε, για να μην άκούσθωνται η φωνές, τά βογγάτια της...

Θεωρούμε περιτύο να σάς ποιμε ότι όλες αυτές η έξηγήσεις, που φρανώντισαν προφωμισαμένες εν τών προτέρων, δεν ικανοποιήσαν διόλον τόν άστονιμοκό Πάτερσον, ο όποιος και διάταξε να συλληφθούν οις ύποπτοι τού φόνου, η καρδιά Άλιχη Γουΐνικοπ, η διώ κόρες της και άφρακτοί από τό προσωπικό της κλινικής.

— Ήταν βαρεά άφοροσθη, η διατηρημένη... Όέλησα να την χλωροφορήσι, για να την κάνω να έσχάση τούς πόνο της... Της έδωσα άνωσ μεγάλη δόσι χλωροφορίου, τό όποιόν την περίεζε στην καρδιά... Όταν ειδη της Ρέτα νεκρή, φοβήθηκα μήπως χάσω τη φωνή μου άφω γυαρού, κ'ά, για να σεκλάσω αυτόν τό θάνατο, που τόν προσάλεσα έγώ η ίδια από μία άρροσσία μου, οσηνοθέτησα την κομωδία της δολοφονίας... Έγώ προσβολόσι τη νύφη μου... Ορμήζομαι άνωσ πως η Ρέτα ήταν κόλας νεκρή...

Η όμολογίες αυτές της καρδιάς Γουΐνικοπ βύθησαν σε κατάλληλη όχη μονάχα την καινονία τού Σικάγου, στην όποια η δόκτορα ήταν πισίγνωστη ός μία από τις καλύτερες επιστήμονες, αλλά και σ' όλόκληρη την Αμερική...

Όστόσο, την επομένη, παρουσιάζοταν στον άνάκριτη ο 'Ηολν Γουΐνικοπ, για να δηλώση τό έξις καταληπτικά : — Έγώ οσοτόση τη γυναίκα μου στις 3 τό απόγευμα, λίγες στιγμές πριν φθγω από τό Σικάγο... Η μητέρα μου δεν ήξερε τίποτα... Φαίνεται άνωσ ότι θα κατόλαβε ύστερα πως έγώ ειμαι ο δράστης και κατηγόρησε τόν έαυτο της, από ύπερβολική μητρική σοφρογί, για ν' άπαύληθη έμένα από κάθε εθύνη...

Την άλλη μέρα άνωσ άπεδείχθη ότι τό άλλοθι, που ειχε παρουσιάζε στην άσχη, ο 'Ηολν, ήταν άληθινό και ότι την ήμερα τού φόνου ο σύζυγος της Ρέτας άποστάσε από τό μεσημέρι από τό Σικάγο ! Άρα, ο κ. Γουΐνικοπ δεν ήταν ο ένοχος. Ζήτησε άπαύως να ένοχοποιηθι τόν έαυτο τού, για να βγάλη τη μητέρα του από μία δύσκολη θέσι... Συγχρόνος, και η ίδια η καρδιά Γουΐνικοπ άρχισε ν' άνείρται την πρώτη κατάθεσί της, ότι αυτή ασότισε τη Ρέτα.

— Οκ άστονιμοί — δήλωσε — μ' έβαλαν διά της βίας να κάνω κίνηση την όμολογία, άφού προηγουμένως με υπέβαλαν σ' άνομολόγητα κινηρία... Ήμιον πρόθυμη, για να γλυτώσω από τό μαρτύριο της άνεκαρσίσεως, ν' αναγνωρίσω ότι οσοτόση όχη μονάχα τη νύφη μου, αλλά και τούς μισούς Αμερικανούς !... Εμένα έντελως άδία !... Καταλαβαίνετε τώρα τι συντηρησι προσέβησαν στην Αμερική ; άλεπαύλληλα αυτά δραματικά έπεσόδια. Τη μία μέρα η άστονιμα κρατούσε τούς ένόχους και την επομένη ειχαν γλυτώρησι και οι δύο μέσα από τα χέρια της !...

Μά, όπως κ' άν έχει τό πράγμα, η άστονιμα δεν μερούσσε ν' άφρι-

Η πεθερά της δολοφονημένης ειχε καταθέσει στην άνάκρισι ότι η

ΤΑ ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΝΕΧΥΡΑ

Ίστορικά ενέχυρα. Τὸ σπαθὶ τοῦ Τορκουάτου Τάσσου. Στερμάτα πού καταλήγουν στὰ ἐνεχυροδανειστήρια. Νησὶ καὶ λιμάνια... ἐνεχύρα. Τὰ πεδῆλατα τῶν Ἀγγλων. Ἀνδρώπεσι πού ἐνεχυρίζουν τὸν ἑαυτοῦς. Τὰ κώλια τῶν ἠθεσιῶν τοῦ παλκοῦ κίβου, κτλ. κτλ.

Τὰ ἐνεχυροδανειστήρια τὸν διαφόρων μεγαλοπολέων τῆς Εὐρώπης βρῆσαι κανεὶς τὰ πὸς περίεργα ἢ ἐνδιαφέροντα ἀντικείμενα. Γι' αὐτὸν ἀκριβὸς τὸ λόγο, οἱ ἀρχαιοφιλοὶ καὶ οἱ συλλέκται, πού ζῆσουν τοῦ μυστικῶ, δὲν παραλείπουν νὰ γιχνούν, κάθε τόσο, μὰ ματιὰ στὰ Μουσεία αὐτὰ τῆς ἀνθρωπίνης διαστοχίας, βέβαια ὅτι πάντα θὰ βροῦν κάτι πού τοὺς ἐνδιαφέρει.

Ἐτοί, σὲ κάποιο παλιὸ ἐνεχυροδανειστήριον τοῦ Λονδίνου βρέθητε τελευταίαν ἕνα ζῆφος, πού τὸ κίχες ἀφήσει ὡς ἐνεχυρὸ οὐ μετρίως ἱταλῶς ποιητῆς Τορκουάτου Τάσσου.

Μιά παλὰ ἐτικέττα, πού ἦταν χαρτοφτυμένη στὸ ἱστορικὸ ἐκεῖνο κελύθειο, φανεροῦσε τὴν προέλευσί του. Ἐφερε τοῦ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ καὶ ἀπὸ κάποιο ἀπὲς τὶς λέξεις :

«Ἐγώ, ὁ ὑπογεγραμμένος, βεβαίω ὅτι ἔλασα 25 λίρες ἀπὸ τὸν κύριον Ἀδραάμ Λεθὶ, ὁ ὅποιος, γι' ἀσφάλεια τῶν χρημάτων πού μοὶ δανεῖσε, κραταεὶ τὸ ξίφος τοῦ πατέρα μου, τέσσερα σεντόνια καὶ δύο τραπεζομάντλα. 2 Μαῖου 1570.

Τορκουάτος Τάσσος

Τὸ 1897 ἡ ἀντιβασιλέσσα τῆς Ἰσπανίας πλήρωσε ἡ ἴδια 100 λίρες γιὰ νὰ πάρῃ ἀπὸ ἕνα ἐνεχυροδανειστήριον τῆς Μαδρίτης ἕνα χρυσὸν στέφανον, ἐνεχυρὸ πού Ἰσπανοὶ ποιητοὶ Ζουάρα, ὁ ὁποῖος πέθανε τὸ 1895. Τὸ πολίτευμα ἐκεῖνο ἀντικείμενο τὸ εἶχε ἐνεχυρώσει ὁ συγγενεὶς τοῦ ποιητοῦ γιὰ 50 πεσέτες, γιὰ ὅσα δηλαδή χειροφύσσουσαν γιὰ νὰ κάνει τὴν κηδεῖα του. Τὸν χρόνὸ αὐτὸ στέφανον ἡ ἀντιβασιλέσσα τὸν χάρισε κατόπιν στὸ Μουσεῖο τῆς πόλεως Βαλιαντόιδ, γενέτειρα τοῦ ποιητοῦ.

Ἡ ἱστορία μᾶς λέγει ὅτι στὰ σκοτεινὰ ἀράματα τῶν ἐνεχυροδανειστηρίων ἔχουν καταλήξει καὶ βασιλικὰ στέμματα.

Ὁ Ριχάρδος II τῆς Ἀγγλίας, τὸ 1386, εἰσέπραξε 2.000 λίρες, ἐνεχυρίζοντας τὸ στέμμα τὸν καὶ τὰ βασιλικὰ τοῦ προνομία στὴν πόλι τοῦ Λονδίνου.

Τὰ νησιὰ Ὁρκνεὺ ἔχουν μείνει ἐνεχυρὸ στὴν Ἀγγλία ἀπὸ τὸ 1468. Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνὴ ὁ βασιλεὺς τῆς Σκωτίας Ἰάκωβος ὁ ΙΙΙ παντρεύτηκε τὴν Μαργαρίτα τῆς Δανμαρκίας καὶ ἐπειδὴ οἱ Σκωτινοὶ δὲν τοῦ ἔδωσαν τὴν προίκα πού τοῦ ἔπρεπε ἔρχαν, ἀναγκασθήσαν, γιὰ νὰ τὸν ἐξευμενίσουν, γιὰ τὸν ἀφίσκον ὡς ἐνεχυρὸ τὰ νησιὰ Ὁρκνεὺ, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τότε κραταεὶ ἡ Ἀγγλία.

Ἐπίσης τὸ 1803 ἡ Σουηδία ἐνεχυρώσε στὴ Δανία ἕνα ὀλόκληρον λιμάνι τῆς Βαλτικῆς.

Ἐκτός ἀπὸ τὰ παραπάνω ἐνεχύρα, ἔπαρχουν καὶ μερικά ἄλλα, πούδ περίεργα. Ἐτοί, σὲ κάποιο Ἑβραϊκὸ ἐνεχυροδανειστήριον, στὸ Παρίσι, ἐκεῖ ἤρτησαν εἶχε ἐνεχυρώσει τὸ...μὰτι του...μὰτι του, μὲ τὴν ῥητὴ ἐντολὴ νὰ τοῦ τὸ φορέῃ ὡς...κόσην δρεβνίσιον. Περιερίττὸ νὰ προσθέσουμε ὅτι τὸ μὰτι ἐκεῖνο ἦταν γυάλινο!

Στὴν ἀρχὴ κάθε χειμῶνα, στὸ Λονδίνο, ἀναστατώνονται ὅλοι οἱ ἐνεχυροδανεισταί, γιὰ τὸν λόγο τοῦ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὅλοι σκεδόν οἱ Λονδρέσι ἐνεχυρίζουν κατὰ χιλιάδες τὰ...ποδημάτῶν, τὰ ὁποῖα παίρνουν πίσω μὲνὸς ἔσθαι τὸ καλοκαίρι.

σὴ ἐλευθερὴ τὴν κυρία Γουίνουα. Κι' ἐκεῖνο πού ἐπεβάρυνε τὴν θέα τῆς δόξαρος, ἦταν ὅτι στὴν κλιματὴ τῆς εἶχαν συμβῆ, πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, καὶ δύο ἄλλοι ἔπαιτοι θάνατον : Τοῦ σκεῖνον καὶ μιάς φήμης τῆς ἐπιστήμονος... Καὶ ἡ ἀνάγκης ἀπερῆσαν νὰ περάσῃ τὴν κυρία Ἀλέξη Γουίνουα ἀπὸ τὸ δικαστήριον, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῆς ὅτι εἶνε ἀδύα...

Ἡ δέση ὅμως αὐτὴ δὲν ἔγινε. Γιατὶ μὴδὲς ἡ κυρία Γουίνουα παρουσιάστηκε, τὸν περασμένον μῆνα, στὸ δικαστήριον, καὶ μὲ τὶς πρώτες ἐρωτήσεις, πού τῆς ἔκανε ὁ πρόεδρος, ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ γελάει καὶ νὰ οὐραλιάει σὰν δαιμονισμένη...

Ἡ δόκτωρ εἶχε τρελλάθῃ...

Μὰ γιατί τρελλάθῃκε ; Ἀπὸ τίς συγκινήσεις, πού δοκίμασε τελευταία, ἢ ἀπὸ...τήμης συνειδήσεως γιὰ τὴν δουλοπνικὴ τῆς νόψης τῆς ;

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ μιά ἀπάντησι...

Καὶ ἔτσι, παραμένει ἀέρατον τὸ μυστήριον, πού περιβάλλει τὸν δραματικὸ θάνατον τῆς Ρέτας Γουίνουα...

Σὲ πολλὰς περιπτώσεις ἔχουν ἐνεχυρωστικὰ καὶ ἄνθρωποι. Τὴν ἀρχὴ τὴν ἔκανε κάποιος Τζὼν Πίτσοφ, πρὶν ἀπὸ εκατὸν πενήντα χρόνια, στὸ Ἑλλαντικὸ τῆς Ἀμερικής. Ὁ ἐντυπωσιακὸς αὐτοῦ Ἀμερικανός, ἀρκεμένου ν' ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν δικαστικὸν κληρικόν, ὁ ὅποιος τὸν ἀπαμάτησε μιά μέρα στὸ ὄρθρον μ' ἕνα ἐντάλμα συλλήψεως στὸ χεῖρ γιὰ ἕνα εμπορικὸ τοῦ χρῆσος 10 δολλαρίων, μίτηρε ἀναθέσταια ὁ ἕνα γειτονικὸ ἐνεχυροδανειστήριον καὶ ἄρχισε ἐνεχυρὸ τὸν ἑαυτοῦ, γιὰ νὰ πάρῃ τοῦ ποσόν πού χρῆστούσε στὸ ἑρωτικόν. Ἐτοί, ἀφοῦ ἐξόφλησε τὸ χρῆσος τοῦ, πῆρε κατόπιν θέσι πάλι στὸ ἄλλα ἄρχισ ἐνεχύρα τοῦ κατωσταίματος, ὡς ὅταν ἔφτασαν οἱ σπργνεῖται του, τοὺς ὁποίους εἶχε ἐνκομεταξὺ εἰδοποιήσει, καὶ τὸν ἐξαγόρασαν.

Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα στὴν Ἀγγλία πολλὰ καλλιτέχνες ἐξεδίαν τους θεατρῶνες τοὺς ἢ ἕναν πάλιν περίεργον τρόπο : Συνεννοοῦσαν μὲ τοὺς ἐνεχυροδανειστὰς καὶ ἐνεχυρίζονταν ἑαυτοὺς τὸν ἀκριβὸς λίγες ὥρες πρὶν ἀρχίζει ἡ παράδοσις, στὴν ὁποία ἐπαίξαν πρωτεύοντες ῥόλους. Ἐτοί, μὲ τὸ κόλπο αὐτὸ, ἀποποιῶσαν ἀπὸ τοὺς θεατρῶνες τοὺς καθιστεροῦμενος μισθὸς του.

Ὁ περίεργος κλόουν Γκαρζαλὶ, κάθε φορὰ πού ὁ διευθυντῆς τοῦ ἱεροδοκίμου διασποῖσε νὰ τοῦ δώσῃ προκαταβολή, πῆρανε καὶ ἔβαρε τὸν ἑαυτοῦ ἐνεχυρὸ πρὸς κάποιο ἐνεχυροδανειστήριον. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ θαυμαστάς του, πού ἤξεραν τὸ κώλοπυ του, ἀδειάζαν ἀμέσως τὸ θεάτρο καὶ ἔτρεχαν στὸ ἐνεχυροδανειστήριον, ὅταν συνεζόταν ἡ παράδοσις, μὲ ἠφρασι τὸν διευθυντῆ τοῦ ἱεροδοκίμου καὶ τὸν κλόουν.

Ἐπίσης καὶ ὁ τραγουδοῦς Μιρκου ἀσάφους κάποτε θεατρῶν τὸν τὸ ἴδιο κίβου. Μὰ βρονδαῖ εἶπε πληροφωρηθὴ ὅτι μετὰ τὸν θάνατον ἦταν καὶ μιά κυρία τῆς ἀριστοκρατίας, ἢ ὁποία τὴν προσηγορευτοῦ ἡμέρα εἶχε ἀποφασίσει τὸν ἑρωτικὸ του, ὅταν τὴν ἐπισκεψθῇ στὸ μπαγιάτ. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠθέλε μὲ κανέναν τρόπο νὰ τὸν δῇ νὰ πῆλὴ στὴν σπηρὴ, ἐξέθεσε καλὸ νὰ πῆλὴ νὰ μὴ ὡς ἐνεχυρὸ γιὰ μιά λίρα καὶ νὰ κινή παρὰ με τὶς γυναικάτες καὶ τὰ παληοῦρεβάτα, πού ἦσαν ἀποθρησκεία στὸ ἐνεχυροδανειστήριον.

Ἐπίσης κάποτε δύο μανιώδες χαρτοπαῖτες κατέβησαν στὸ πατάρι ἕνος ἐνεχυροδανειστηρίου γιὰ νὰ σπυρῶσαν ἐκεῖ τὸ παιχνίδι τους. Τὸ ἔβαν αὐτὸ, γιατί ὁ χαμένους δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανέναν τρόπο νὰ πάρῃ το παιχνίδι. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε ἄλλα λετὰ γιὰ νὰ...κερδίση τὰ χιμῶνα, βίρηε αὐτὴ τὴν πρωτότητα λέει, τὴν ὁποία ἀποδέχτηκε ὁ κερδοῦσιμος. Ὁ ἐνεχυροδανειστής τοὺς κατέγραψε καὶ τοὺς δύο σὲ ἕνα βιβλίον τῶν ἐνεχυρῶν, τοὺς πέρασε στὸ λαμὸ τὶς ἐτικέτες μὲ τὸν αἰῶνα ἄρθιον, καὶ ἀφοῦ τοὺς μῆσερον 10 λίρες, τοὺς τοποθέτησε κατόπιν στὸ πατάρι του, ὅταν καὶ συνέδωσαν τὸ παιχνίδι τους...

Ὁ Κινεζὸς εἶνε ἄνθρωπον πού δὲν διατίθει νὰ ἐνεχυρώσαν τὰ πάντα. Γιὰ νὰ λάβετε μιά ἰδέα αὐτῆς τῆς μανίας τοῦς, ἀρκεῖ νὰ σῆς ποῖτε τὸν τὸ καλοκαίρι ἐνεχυρίζουν ὅλα τοὺς τὰ χειμερινὰ εἶδη καὶ τὸν χειμῶνα ὅλα τὰ καλοκαίρινά. Καὶ τὸ πὸς περίεργον εἶνε, ὅτι ὁ καθέννας ἐταμὰ τὰ πλοῦτη τοῦ γειτονός του ἀπὸ τὸν ἀκριβὸ τῶν ἐνεχυρῶν, πού ἔχει ἀρῆσει στὰ διάφορα ἐνεχυροδανειστήρια.

ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΛΛΩ ΚΟΣΜΟ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΩΝ

Ἐνας σοφὸς Μαρωνός, ὁ Καντιῶ Χακίρη, ἔκανε αὐτὲς τὶς ἡμέρες στὸ Παρίσι μιά διαλέξει γιὰ τὴν ζωὴ τῶν Μουσουλμανίων γυναικῶν, ἐκεῖνον, ἐννοεῖται, πού δὲν πεταῖαν ὡς τὸν φερετῆ.

—Ἡ Ζωὴ τῶν, εἶπε ὁ Μαρωνός σοφός, δὲν εἶνε καὶ τόσο δυσάρεστη, ὅσο τὴν παρουσιάζουν οἱ ἀπόστολοι τῆς γυναικείας χειραγωγίσεως. Δὲν ἔχουν βέβαια δικαιοσύνη, ἀλλὰ δὲν ἔχουν καὶ σκοπιμὸς. Τρώει, πένουν, στολίζονται καὶ τραγουδοῦν, χωρὶς ἔγνω. Ὅσο γὰρ τὴν πολυγαμία, ἔχει καὶ αὐτὴ τὰ κατὰ τῆς. Στὶς Μουσουλμανικὰς χώρας γεννοτοκόρες δὲν ἰσάχουν, γιατί ὁ κάθε ἄνδρας δὲν παίρνει μιά μονάδα γυναικά.

Κατέληξε δὲ ὁ Μαρωνός σοφός ὡς ἐξήλθῃ :
—Ἡ μιά γυναικία εἶνε μετὰς ἀνοικοδομητός, ἢ πολλὰς εἶνε γελντί...

Σὰν νὰ μὴν ἔχη καὶ πολὺ ἄδω. Ἐντοῦτος, δὲν ἔπισσε τὶς Παρσινέες, ἢ ὁποῖες, ἀν καθιερωνόταν ἡ πολυγαμία, θὰ τὴν προτιμοῦσαν ἀνάποδα, ἢ γυναικείας, δηλαδή, νὰ παίρνουν πολλοὺς ἄνδρας ἢ ὅχι οἱ ἄνδρες πολλὰς γυναικείας...

